

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu Olgy Stránské a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a JUDr. Heleny Hrubé, Ph.D, ve věci

žalobce: **P. K.**
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti

žalovanému: **Městský úřad Říčany**
sídlem Masarykovo náměstí 53, 251 01 Říčany

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení vedeném
pod sp. zn. OPE/17/27782,

takto:

- I. **Řízení se zastavuje.**
- II. **Žalobci se vrací soudní poplatek ve výši 1 000 Kč. Zaplacený soudní poplatek bude vrácen z účtu Krajského soudu v Praze do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení.**
- III. **Žalovaný je povinen do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce, Mgr. Václava Voříška, na náhradu nákladů řízení částku 1 000 Kč.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou odeslanou dne 22. 3. 2019 domáhal podle části třetí, hlavy druhé, dílu druhého zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) ochrany proti nečinnosti žalovaného v řízení o přestupku žalobce, který měl v obci Říčany na pozemní komunikaci ulice Říčanská směr od Voděrádek dne 7. 9. 2017 jako řidič motorového vozidla registrační značky X překročit nejvyšší dovolenou rychlost o 8 km/h. Řízení je vedeno žalovaným pod sp. zn. OPE/17/27782.
2. Žalobce v žalobě tvrdí, že poté, co podal dne 6. 3. 2018 odpor proti příkazu žalovaného ze dne 19. 2. 2018, č. j. OPE/18/9128/RA, žalovaný v řízení nečinil až dosud žádné kroky a bez výsledku zůstala i žádost žalobce o uplatnění opatření proti nečinnosti směřovaná ke Krajskému úřadu Středočeského kraje (dále jen „krajský úřad“).
3. Žalovaný podáním doručeným soudu dne 8. 4. 2019 navrhl žalobu zamítnout a v případě zastavení řízení nepřiznat žalobci náhradu nákladů řízení. Žalovaný není v předmětné věci nečinný, neboť dne 2. 4. 2019 vydal usnesení o zastavení řízení č. j. OPE/17/27782, kterým přestupkové řízení vedené proti žalobci zastavil, neboť odpovědnost za přestupek podle § 29 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, zanikla

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

uplynutím promlčecí doby. Usnesení o zastavení řízení bylo zasláno datovou schránkou zmocněnci žalobce, společnosti O. V. s. r. o., ale ke dni odeslání vyjádření žalovaného si společnost datovou schránku neotevřela, a usnesení tak není doručeno. Pro případ zpětvzetí žaloby by soud neměl žalobci přiznat náhradu nákladů řízení postupem podle § 60 odst. 7 s. ř. s. Za důvod hodný zvláštního zřetele žalovaný považuje skutečnost, že žalobce mohl podat žalobu sám nebo se mohl nechat zastoupit stejně jako ve správním řízení obecným zmocněncem O. V. s. r. o. Zmocnění advokáta v žalobě na ochranu proti nečinnosti je podle žalovaného účelové a odporující dobrým mravům, neboť jeho jediným důvodem (stejně jako i jediným důvodem podání žaloby) bylo získání náhrady nákladů řízení. Žalobce se navíc mohl domáhat ochrany proti nečinnosti již dříve, ještě před uplynutím promlčecí lhůty. Žalovaný se cítí být zahlcen podáními společnosti O. V. s. r. o., jež stíhá včas vyřídit jen některá z nich. Ve stejné době byly žalovanému doručeny hned tři žaloby na ochranu proti nečinnosti zpracované tímtež zástupcem, případně obecným zmocněncem Ing. M. J. a v řízení před soudem advokátem Mgr. V. Žaloby jsou zpracovány v prakticky shodném znění jen s minimálními úpravami. O uvedeném svědčí mimo jiné i chyba v žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti, která byla za žalobce podána společností O. V. s. r. o., kde je namísto žalovaného uveden Městský úřad Brandýs nad Labem – Stará Boleslav. Z úřední činnosti je žalovanému známo, že zástupce žalobce postupuje shodně jako u žalovaného i u jiných správních úřadů (např. u Městského úřadu Turnov). K tomuto podání žalovaný připojil usnesení žalovaného ze dne 2. 4. 2019, č. j. OPE/19/770/RA, jímž krajský úřad přikázal žalovanému ve věci žalobce pokračovat v řízení a vydat ve lhůtě 30 dnů rozhodnutí ve věci, a dále usnesení žalovaného ze dne 2. 4. 2019 o zastavení řízení č. j. OPE/17/27782, které bylo odůvodněno zánikem odpovědnosti za přestupek.

4. Podáním ze dne 18. 4. 2019 doručeným soudu téhož dne žalobce prohlásil, že bere žalobu zpět pro pozdější chování žalovaného, neboť ten usnesením doručeným žalobci po podání žaloby řízení o správním deliktu zastavil z důvodu zániku odpovědnosti žalobce za přestupek. Současně žalobce žádal o přiznání náhrady nákladů řízení. K tomuto podání žalobce přiložil usnesení žalovaného ze dne 2. 4. 2019, č. j. OPE/19/770/RA, jímž krajský úřad přikázal žalovanému ve věci žalobce pokračovat v řízení a vydat ve lhůtě 30 dnů rozhodnutí ve věci.
5. Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného podáním ze dne 18. 4. 2019, v němž uvedl, že žalovaný svým vyjádřením potvrzuje svou nečinnost ve věci v době podání žaloby. Žaloba byla proto důvodná a žalobci náleží náhrada nákladů řízení v plné výši. Advokátní zastoupení bylo nutné, neboť žalobce nemá právnické vzdělání, není mu jasné, jak a kam se žaloba podává a čím by měl argumentovat. Podání žalobce bez zastoupení advokátem by proto bylo nekvalifikované a hrozilo by zbytečné zatížení soudu. Kromě toho zastoupení společností O. V. s. r. o. jakožto právnickou osobou není v soudním řízení ani možné. Za nemorální pak žalobce považuje to, že žalovaný byl ve věci nečinný 360 dnů, ačkoliv měl rozhodnutí vydat ve lhůtě 30 dnů. Žalovaný si protiřečí, pokud nesouhlasí s podáním žaloby, zároveň ale tvrdí, že žaloba měla být podána dříve. Žalovaný by nebyl zahlcen podáními společnosti O. V. s. r. o., pokud by nepokutoval řidiče za překročení rychlosti již o 3 km za hodinu. Poslat věc do správního řízení je právem obviněného a jeho využití mu nemůže být vyčítáno, naopak je nemorální postup žalovaného, který zahájené řízení neukončí rozhodnutím, je nečinný, a to i přes své plné vybavení k činnosti z veřejných prostředků. Pokud byly ve shodné době podány hned tři žaloby, svědčí to o tom, že nečinnost je u žalovaného běžným postupem. Z hlediska přiznání náhrady nákladů řízení

považuje žalobce za rozhodné, že žalobce žalobu podal z důvodu nečinnosti žalovaného a následně byl nucen tuto žalobu vzít zpět pro jeho pozdější chování.

6. Podle § 47 písm. a) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět.
7. Protože podání zástupce žalobce nebudí žádné pochybnosti, soud řízení v důsledku zpětvzetí žaloby zastavil v souladu s dispoziční zásadou a § 47 písm. a) s. ř. s.
8. O vrácení soudního poplatku sníženého o 1 000 Kč žalobci rozhodl soud podle § 10 odst. 3 věty první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, neboť k zastavení řízení došlo před prvním jednáním ve věci. Soudní poplatek bude žalobci vrácen ve lhůtě plynoucí z ustanovení § 10a odst. 1 téhož předpisu.
9. Soud dále posuzoval, zda má žalobce právo na náhradu nákladů řízení.
10. Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. *„žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Vzal-li však navrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele, má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení.“*
11. Náhrada nákladů řízení tak může být přiznána jen tomu žalobci, který vzal žalobu zpět skutečně pro pozdější chování žalovaného. V tomto případě nelze mít pochyb o tom, že žalobce skutečně vzal žalobu zpět v důsledku chování žalovaného spočívajícího ve vydání požadovaného rozhodnutí až poté, co byla žaloba podána. Proto by žalobci náležela podle věty druhé § 60 odst. 3 s. ř. s. náhrada nákladů řízení.
12. I v situaci, kdy soud shledá, že by žalobci jinak náleželo právo na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s., lze aplikovat § 60 odst. 7 s. ř. s., podle něhož platí: *„Jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné, může soud výjimečně rozhodnout, že se náhrada nákladů účastníkům nebo státu zcela nebo zčásti nepřiznává.“* Právě aplikací tohoto ustanovení lze zajistit, aby nebyla přiznána náhrada nákladů řízení tomu žalobci, který by – nebýt zastavení řízení pro zpětvzetí – nemohl být se svou žalobou úspěšný, a to například proto, že před podáním nečinnostní žaloby zjevně nevyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti, či se jedná o situace, kdy žalobce podává žalobu na ochranu proti nečinnosti v okamžiku, kdy ještě neuplynula lhůta stanovená pro vydání rozhodnutí nebo osvědčení, nebo v jiných případech zjevné nedůvodnosti žaloby. Důvody pro aplikaci § 60 odst. 7 s. ř. s. přitom v mnoha případech budou plynout přímo ze soudního či správního spisu (viz již citované usnesení č. j. 44 A 118/2010-23).
13. Důvody zvláštního zřetele hodné soud pravidelně spatřuje v situacích, kdy žalobce (zpravidla prostřednictvím svého zmocněnce, za jehož výběr nese odpovědnost) v řízení před správním orgánem postupoval obstrukčním způsobem, takže jeho procesní postup nesměřoval jen ke zpochybnění odpovědnosti za projednávaný delikt, ale v podstatné míře vyvolával pro řešení merita věci zbytečné průtahy v řízení, jimž se zpravidla nemohl správní orgán vyhnout, nebo vytvářel sofistikované konstrukce a procesní pasti, jejichž zřetelným cílem bylo vytvořit procesně nepřehlednou situaci, která pravidelně vyvolává procesní pochybení správního orgánu. Byť takový postup je právem obviněného a nemůže sám o sobě odůvodnit zamítnutí jeho žaloby, nelze přehlížet, že řízení ve správním soudnictví má sloužit k ochraně veřejných subjektivních práv fyzických a právnických

osob (srov. § 2 s. ř. s.), a nikoliv jen jako jeden z nástrojů slepě podporujících zánik odpovědnosti za správní delikt bez věcného projednání sporné události. S tímto náhledem na uplatňování postupu podle § 60 odst. 7 s. ř. s. je nepochybně žalobce prostřednictvím svého zástupce dobře seznámen z věcí řešených tímto soudem např. pod sp. zn. 45 A 16/2015, 45 A 63/2015, 45 A 68/2015, 46 A 90/2015, 46 A 54/2016, ale i sp. zn. 48 A 119/2017, 46 A 89/2017 a 46 A 174/2017, kde žalobce zastupoval shodný zástupce (ať již přímo nebo jako tehdejší substitut advokáta Mgr. J. T.) a kde byl o takové variantě postupu mnohdy výslovně poučován. Lze poukázat také na obsáhlou judikaturu Nejvyššího správního soudu, která dosvědčuje rozsáhlou paletu obstrukčního jednání zmocněnců či dalších osob spjatých s projektem družstva M. v. p. (např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39, ale i tisíce dalších rozhodnutí zmíněného soudu).

14. Takové důvody hodné zvláštního zřetele však soud v tomto případě neshledal. Z obsahu kopie správního spisu předložené žalovaným totiž nevyplynulo, že by žalobce či jeho zmocněnec v řízení před správním orgánem postupoval úskočně, není patrné ani účelové prodlužování řízení.
15. Na základě oznámení spáchaného přestupku ze dne 11. 9. 2017 žalovaný téhož dne vyzval žalobce k úhradě částky 900 Kč nebo ke sdělení osoby řidiče. Dne 19. 2. 2018 došlo k odložení přestupkové věci, neboť ve lhůtě 60 dnů správní orgán nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení přestupkového řízení proti určité osobě (usnesení konkrétnější důvody neuvádí). Téhož dne žalovaný vydal vůči žalobci příkaz (doručen dne 26. 2. 2018) a ten se prostřednictvím zmocněné společnosti O. V. s. r. o. bránil podáním odporu. Dne 5. 2. 2019 obdržel krajský úřad žádost žalobce o opatření proti nečinnosti, dne 2. 4. 2019 krajský úřad vydal opatření proti nečinnosti a téhož dne 2. 4. 2019 vydal žalovaný usnesení o zastavení řízení proti žalobci.
16. Ze správního spisu tedy vyplývá, že důvodem promlčení byla chybějící aktivita žalovaného poté, co obdržel z datové schránky společnosti O. V. s. r. o. odpor žalobce proti příkazu, jímž mu byla uložena pokuta, jehož součástí byla i řádná plná moc s podpisem žalobce, a to až do okamžiku vydání usnesení ze dne 2. 4. 2019, jímž žalovaný řízení zastavil. Není ani patrné, že by žalobce či jeho zmocněnec vyvolal nadměrné průtahy při zjišťování skutečného řidiče vozidla, jímž byl spáchán přestupek. Správní orgány bez prodlevy nereagovaly ani na žádost o opatření proti nečinnosti, kterou krajský úřad obdržel více než 6 týdnů před podáním žaloby. V takové situaci lze nečinnost i potřebu podání žaloby na ochranu proti nečinnosti přičítat jen k tíži správním orgánům, potažmo žalovanému.
17. Důvodem pro nepřiznání náhrady nákladů řízení nemůže být ani samotný fakt, že snad společnost O. V. s. r. o. zastupuje větší množství obviněných, a vytěžuje tak kapacity žalovaného. Je odpovědností státu (výkonné moci), aby zajistil řádný výkon veřejné správy dostatečným personálním i materiálním vybavením správních orgánů odpovídajícím jejich skutečnému vytížení, a tuto odpovědnost nelze přenášet na žalobce. Jen v situaci, kdy by bylo prokázáno, že žalobce, resp. jím zvolení zástupci cíleně a v předem nepředvídatelném rozsahu zahltili ve věci činné správní orgány masou bezúčelných, obstrukčních a principiálně nedůvodných podání, na něž je však třeba individuálně reagovat, by bylo možné akceptovat, že na situaci vedoucí k podání nečinnostní žaloby má zásadní podíl obstrukční aktivita vyvolaná žalobcem (resp. na jeho účet), a z tohoto důvodu nepřiznat náhradu nákladů řízení. V tomto směru však žalovaný žádné významné tvrzení neuvádí, natož aby rozhodné skutečnosti podložil relevantními důkazními prostředky. Tvrzení

podání tří nečinnostních žalob ve shodné době se týká pouze důsledku prodlev žalovaného ve vedení správního řízení a nepopisuje příčiny takového stavu. Z pouhého prohlášení o zahlcení žalovaného podáními společnosti O. V. s. r. o. pak nelze dovodit, že by se jednalo o statisticky výrazný a nečekaný nárůst počtu vedených správních řízení, ani to, že by tato podání měla vesměs obstrukční charakter zatěžující žalovaného zbytečnými úkony.

18. Pokud žalovaný namítá, že se žalobce nechal zastoupit advokátem jen účelově a stejného výsledku mohl dosáhnout i zastoupením dosavadním obecným zmocněncem či bez právního zastoupení, aniž by přitom žalovaného zatížil povinností náhrady nákladů právního zastoupení, nemohl mu soud dát za pravdu. Teoreticky vzato sice žalobce být zastoupen nemusel, z ničeho však neplyne, že by žalobce byl právně fundovanou osobou a daná záležitost byla pro něj natolik významnou, že by bylo možné od něj očekávat, že řešení sporu bude věnovat svůj osobní čas a úsilí. Nebylo namístě ani zastoupení obecným zmocněncem, neboť soudu je z úřední činnosti známo, že žalovaným zmiňovaní zmocněnci zastupují velké množství osob, takže by soud velmi záhy musel přistoupit k aplikaci věty druhé § 35 odst. 7 s. ř. s. a takové zastoupení nepřipustit z důvodu opětovného zastupování tímto zmocněncem v různých věcech. Žalobce má navíc pravdu v tom, že v soudním řízení správním nemohl být zastupován právnickou osobou (srov. § 35 odst. 8 s. ř. s.; výjimky z této zásady zakotvené v ustanoveních § 35 odst. 3 až 7 na případ žalobce nedopadají). Nelze tedy rozumně dospět k závěru, že by žalobce v souvislosti s podáním nečinnostní žaloby angažoval advokáta zbytečně.
19. Soud však přisvědčuje námitce žalovaného, že žalobce (resp. jeho zástupce, který však jedná na účet žalobce) zneužil svých procesních práv, neboť vše nasvědčuje tomu, že řízení vedl jen proto, aby poškodil žalovaného zvýšenou náhradou nákladů řízení.
20. Jak v minulosti opakovaně konstatoval Ústavní soud, povinností soudu vyplývající z ustanovení § 142 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“) je posuzovat účelnost vynaložených nákladů řízení. Při zvažování účelnosti vynaložených nákladů soud nesmí pouštět ze zřetele ani samotný účel civilního procesu jako takového, který spočívá v poskytování ochrany porušeným nebo ohroženým skutečným subjektivním hmotným právům a právem chráněným zájmům. V souladu s tímto vymezením účelu civilního procesu však nejsou situace, kdy se civilní řízení vede nejen kvůli věci samé, ale i kvůli částce, která může být přiznána na náhradu nákladů řízení z důvodu právního zastoupení (srov. nález Ústavního soudu ze dne 10. 4. 2018, sp. zn. IV. ÚS 193/17, nebo obdobně nálezy sp. zn. I. ÚS 3698/10, I. ÚS 329/08, Pl. ÚS 39/13).
21. Základní zásady občanského soudního řízení definované v § 1, § 2 a § 4 o. s. ř. se prostřednictvím § 64 s. ř. s. přiměřeně užijí i v soudním řízení správním. I v něm tedy soud musí dostát zásadám, podle nichž soudy mají v řízení postupovat tak, aby byla zajištěna spravedlivá ochrana práv a oprávněných zájmů účastníků, jakož i výchova k zachovávaní zákonů, k čestnému plnění povinností a k úctě k právům jiných osob, podle nichž soudy mají dbát na to, aby nedocházelo k porušování práv a právem chráněných zájmů fyzických a právnických osob a aby práv nebylo zneužíváno na úkor těchto osob, a podle nichž soudní řízení má sloužit k upevňování a rozvíjení zákonnosti. Vedení řízení s hlavním cílem spočívajícím v získání náhrady nákladů řízení (stejně jako např. systematické přiznávání nadměrných náhrad nákladů řízení) není v souladu s těmito zásadami a přispívá k vyprazdňování smyslu fungování soudní moci. Soud tedy musí na takové skutečnosti reagovat i v soudním řízení správním a náklady řízení nevedených ani tak kvůli dosažení

úspěchu v meritu věci, jako spíše kvůli získání jejich náhrady nepřiznat pro jejich neúčelnost, resp. slovy § 60 odst. 1 s. ř. s. nedůvodnost.

22. Nyní soud řešil situaci, kdy žalobce podal dne 6. 3. 2018 odpor, na nějž žalovaný nezareagoval, což však žalobci řadu měsíců vůbec nevadilo – žalobce akceptoval nečinnost žalovaného. Dle § 29 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, zanikla odpovědnost žalobce za přestupek dnem 7. 9. 2018. Podnět na ochranu proti nečinnosti podal žalobce dne 5. 2. 2019, žalobu na ochranu proti nečinnosti dne 22. 3. 2019, tedy až v době, kdy byl přestupek promlčen. Cíleně se domáhá vydání rozhodnutí konkrétního obsahu (byť to samozřejmě nikde takto výslovně neuvádí), a sice vydání rozhodnutí o zastavení přestupkového řízení. Požadované rozhodnutí ovšem není potřebné pro ochranu jeho práv v horizontu několika málo dnů, nepotřebuje ho mít okamžitě v ruce, jen mu poskytne úlevu, že „přečkal“ hrozbu pokuty a bodů. Skutečnost, že řadu měsíců trpěl nečinností žalovaného, dokládá, že nečinnost není to hlavní, proč se nyní obrací na soud. Pokud tedy za daných okolností podal žalobce žalobu na ochranu proti nečinnosti, je zřejmé, že tak činil nejen kvůli věci samé, ale (a to zejména) kvůli částce, která jeho zástupci může být přiznána na náhradu nákladů řízení z důvodu právního zastoupení. To je patrné obzvláště v kontextu, kdy obdobnou žalobu prakticky v tentýž okamžik podává tentýž zástupce v řadě případů, a to mnohdy vůči témuž žalovanému (jen u zdejšího soudu napadly v rychlém sledu obdobné žaloby pod sp. zn. 43 A 20/2019, 43 A 21/2019, 51 A 8/2019, 51 A 10/2019, 51 A 11/2019, 54 A 15/2019, 54 A 21/2019, 54 A 25/2019, 54 A 26/2019, 55 A 16/2019 a 55 A 21/2019).
23. Za této situace je tedy namístě v souladu s citovanou judikaturou Ústavního soudu posoudit náklady na zastoupení advokátem jako neúčelné. Úspěšnému žalobci proto soud přiznal jen právo na náhradu té části soudního poplatku, která mu nebyla soudem vrácena (1 000 Kč), neboť to je částka, jejímuž vynaložení se žalobce nemohl žádným způsobem vyhnout a která též odpovídá skutečně vynaloženému nákladu v souvislosti s podanou žalobou.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. 5. 2019

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu